

kunde tillade sig at udtyde paa den Maade, han gjorde. Jeg veed ikke, at jeg har talt et eneste Ord om Indkomstskatten eller om, at jeg ønskede at skaane de Større og mere Formuende. Ikke et eneste Ord har jeg talt derom, og jeg har ikke gjort det, fordi jeg finder, at det ikke ligger for her, hvad ogsaa Forslagsstilleren udtrykkelig gjentagne Gange har udtalt. Da det ærede Medlem imidlertid har troet, at dette var en passende Anledning til at — ja, jeg kunde næsten sige — kaste Gad overfor mig, finder jeg Anledning til i dette Øieblik at protestere imod Berettigelsen af en saadan Udtalelse som den, han gjorde ligeoverfor mig.

Formanden: Det ærede Medlem for Hjøsteds Amts 2den Valgkreds, der har havt Ordet 2 Gange, har atter begjæret det. Samtykker Thinget dertil — skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Sagd: Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) efter min Formening aldeles uforanlediget fra min Side rettede nærgaaende Insinuationer mod mig eller mod, hvad der skulde have ligget i mine Udtalelser, vil jeg ogsaa opfordre ham eller enhver Anden, der hørte disse Udtalelser, til at oplyse mig, der er meget for tungnem til at kunne fatte det Fine og Erøsfende i hans Bemærkninger, — om, hvorpaa disse Bemærkninger skulde anvendes. Han talte — det skulde formodentlig være ironisk — om, at jeg skulde have brugt Udtrykket „de høiere Samfundsinteressener“; men jeg måa bede erindret, at det var det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), Forslagsstilleren, som bragte „det Høie“ ind i Forhandlingerne, idet han først talte om mine Ideers høie Flugt. Denne Maade at karakterisere Kollegers Udtalelser paa kommer i det Hele sjældnere frem fra nogen anden Side, og jeg tror ikke, at der er nogen Berettigelse til, naar man som Hipost mod en saadan Ytring bruger et tilsvarende Udtryk, da at gjøre, som det ærede Medlem gjorde, forandre Udtrykket og lægge en hel anden Betydning dertil, end der oprindeligt laa. Det ærede Medlem insinuerede, at jeg mente, at det laa i de høiere Samfundsinteressener, at den fattige Befolkning ikke maatte lattes i sine Byrder, og at Kapitalisterne bedrog Staten ved at unddrage sig den paa deres Kapitalvælsende Del af Indkomstskatten. Det har jeg aldrig nogenstunde hverken tænkt eller antydnet. Derimod er det oplyst fra andre Mænds Side, og deriblandt fra den ærede

Finanzminister, som dog maa anses for en af de Saglyndige, at de Stattenedsættelser, som her ere foreslaaede, kun meget lidet ville lette Trykket for den fattige Klasse, men derimod i høi Grad for de Formuende, og at det kun er Skillingen, de Fattige befries for, medens det er Tusinder Rigsdalere, for hvilke de Rige lattes i deres Statter, og naar derfor vi enfoldige Medlemmer i Forsamlingen mangle Evne til at fatte og begribe Visdommen hos det ærede Medlem og hans Meningsfæller, fordrer Willighed, at vi i det Mindste maa være berettigede til at fremkomme med vore Lovl, uden at dette derfor skal karakteriseres paa den Maade, som det ærede Medlem har tilladt sig. Vi have udtalt vor gode Villie til at arbejde mod det samme Maal: at lette Trykket for de virkelig trængende Klasser; men fordi vi ikke tro, at Maalet vil naas ad den Vej, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller have foreslaaet, er han derfor berettiget til at sige, at vi ikke have i Sinde at lette Trykket, eller endog, at vi betragte dette som en høiere Samfundsinteresse? En anden foregaaende Taler insinuerede, at jeg havde sagt, at jeg vilde stræbe mod samme Maal som den ærede Forslagsstiller, men til samme Tid erkendte, at jeg vilde sætte en Stopper derfor? Det er en temmelig fri Fortolkning af mine Ord, at jeg vil forhindre Opnaaelsen af et Maal, fordi jeg paaviser, at den foreslaaede Vej ikke fører til Maalet. Er det, at jeg ikke vil gaa med ad den urigtige Vej, det samme som, at jeg ikke vil stræbe henimod Maalet? Derfor som det er de Herrer's alvorlige Ønske — og jeg tør naturligvis ikke opkafe nogen Lovl herom i dette Thing — at stræbe mod det af dem foregivne Maal, forekommer den fornuftigste Vej mig at være at søge at komme overens med Andre, der ogsaa have en Stemme med ved Sagens Afgjørelse, men ikke have samme Mening som de om det Hensigtsmæssige og Vigtige. Men at søge Enighed ved velvillig at høre Andres Mening og ærlig veie Grundene for og imod, er her ikke Spor til under disse Forhandlinger. Skulle Forhandlingerne her ikke føre til Andet, end at Hver især holder paa sine Meninger, ser jeg ikke nogen Anledning til at fortsætte dem her i Salen; thi at underlægge Andre den Hensigt, at de ville modarbejde gode og velmente Bestræbelser, det er en Maade at føre Diskussionen paa, som ikke leder til noget Godt. Og naar man vil insinuere, at Forslagsstilleren og hans Meningsfæller ere de Æneste, som have Hjerte og Sjæle for Arbeiderstanden, saa benægter jeg det; jeg benægter, at der skulde røre sig en eneste velvillig Sjæle hos de Herrer,